

Eenzame hoogte

Marian Kramer

I.

“Carina, kun je deze bijlagen tien keer kopiëren en bij de vergaderstukken voor morgen doen?”

De stapel waarmee Smeets kwam aanzetten liet Carina’s hart in haar schoenen zinken. Het was al tien voor zes. Als ze de bus van kwart over wilde halen, dan moest ze zich haasten om op te ruimen en haar pc af te sluiten, anders zou het haar niet lukken om op tijd bij de bushalte te staan.

“Meneer Smeets”, smeekte ze dus, “zou ik dat morgenochtend kunnen doen? Het is al zo laat en de bus...”

Smeets keek bijna minachtend op haar neer.

“Ze zijn morgenochtend om half negen nodig.”

Zijn ijzig uitgesproken woorden waren voldoende om niet opnieuw te proberen te weigeren. Innerlijk scheldend op haar werkgever pakte Carina de stapel op en toog naar de kopieermachine.

Pas om kwart over zes kon ze het kantoor verlaten. Op een draffie begaf ze zich naar de halte, maar natuurlijk wachtte de bus niet op haar. Ze zag nog net in de verte de rode achterlichten kleiner en kleiner worden. Regendruppels voorspelden een lange, natte wachttijd, want het bushokje was door onverlaten voor een deel in puin geslagen. Ze kon dan ook geen enkel begrip opbrengen voor de ontwerpers van het ding, die glas gebruikten in plaats van steen of kunststof.

Soms verwenste ze haar woonplaats vanuit de grond van haar hart. Het landelijk gelegen dorp was slecht bereikbaar, zelfs tijdens de spits reed de bus slechts twee keer in het uur. Maar ze woonde er haar leven lang al, aan verhuizen wilde ze liever niet denken.

Ze zuchtte en zakte op het koude, ijzeren bankje neer. De glazen wand achter haar was nog heel, zodat ze haar hoofd er tegenaan kon

laten rusten. Met gesloten ogen overdacht ze de gebeurtenissen van die dag en van al die dagen daarvoor.

Bijna twee maanden werkte ze nu voor de firma Pross, een druk bedrijf dat ver van het centrum van Rotterdam lag. De contacten vonden voornamelijk via de e-mail, telefoon en fax plaats, zodat een meer strategische ligging niet als eerste prioriteit gezien werd. Bij Pross stond hard werken voor weinig geld hoog in het vaandel. Van arbeidstijdverkorting hadden ze hier nog nooit gehoord en overwerk was iets wat 'erbij hoorde'. Als het werk dit van een werknemer vereiste, dan was het ook de bedoeling dat er doorgewerkt werd. Tegenover deze extra tijd stond niet eens een beloning, laat staan dat er extra verlof voor opgenomen kon worden. Meneer Smeets, de algemeen directeur van het bedrijf, had deze regels vast en zeker persoonlijk bedacht. Carina wist dat ze een slechte aantekening in haar twee bladzijden dunne personeelsdossier had zitten, omdat ze al een paar keer net even iets ná in plaats van ten minste vijf minuten vóór negen uur op kantoor gekomen was. Als ze niet uitkeek, dan greep Smeets haar eerstkomende 'misstap' aan om haar in haar proeftijd op straat te zetten. En het vinden van een vaste baan was al zo'n crime geweest.

De bus stopte om tien voor half acht bij haar eindhalte. Na een korte groet aan de buschauffeur stapte ze het natte weer in. De druilerige regen had plaatsgemaakt voor echte regendruppels. Als ze niet helemaal doorweekt wilde raken, zou ze flink moeten doorstappen. Vlak voor de laan die naar haar flatje leidde, trok iets haar aandacht: in het herenhuis brandde licht. Door de nu kale boomtoppen kon ze het gerestaureerde landhuis zien. Voor het eerst na het overlijden van de oude baas die het huis sinds mensenheugenis bewoond had, brandde er ander licht dan de lampen van werkklui. Voor de ramen hingen moderne lamellen, iets wat in Carina's fantasie helemaal niet bij het achttiende-eeuwse gebouw hoorde. Ze hield van het huis, waarvan de gele steen weer te bewonderen was, omdat het grauwe plamuursel was verwijderd. De kozijnen, die ze niet anders dan groen had gekend, waren nu bordeauxrood geverfd. Nadat de oude baas was overleden, leek het gebouw tot de sloop gedoemd, want

wie wilde er nu zo'n groot, vervallen huis hebben? Ze kon zich levendig voorstellen dat het restaureren van een dergelijk gebouw vele duizenden euro's meer zou kosten dan sloop en nieuwbouw op dezelfde plaats. Ze glimlachte voor zich heen, kinderlijk blij dat het gebouw van de slopershamer gered was.

Gewapend met haar fotoestel sloop ze op zaterdagmorgen door de bosjes dichterbij. Het herenhuis zag er imposant uit in dit licht, de roze gloed van de opkomende zon omgaf het gebouw met een lichtkrans. Misplaatste lamellen of niet, ze moest er gewoon een foto van hebben om bij haar kleine verzameling te voegen. Jaren terug was ze begonnen met het maken van een aantal foto's van het huis. Ze had een compilatie gemaakt van de vier jaargetijden, een foto van de trieste leegstand en verpaupering en natuurlijk een paar foto's van de voortgang van de restauratie. Nu hurkte ze neer en zocht naar de juiste hoek voor een nieuw plaatje.

“Wat moet dat hier?”

Carina schrok zo van de barse stem, dat ze haar evenwicht verloor tijdens het omdraaien. De camera viel iets verderop dan zij in de natte bladeren. Snel krabbelde ze overeind en klopte de bladeren van haar jas zonder te kijken naar de eigenaar van de stem. Het schaamrood stond op haar wangen. De man reikte haar de camera aan. Ze mompelde iets onverstaanbaars, griste het apparaat uit de hand en wilde zich uit de voeten maken. De man greep haar echter bij een mouw vast. Nu moest ze wel opkijken.

“Ik vroeg wat je hier te zoeken hebt.”

Hij was iets langer dan zij en donker gekleed. Zijn gezicht stond streng, al dacht ze even dat ze pretlichtjes in zijn donkere ogen zag. Dat gaf haar het akelige gevoel dat hij haar stilletjes uitlachte. Ze rukte zich los uit zijn greep

“Ik wilde alleen maar een foto van het huis maken”, snauwde ze.

“Waarom?”

Ze kon de achterdocht in zijn stem niet plaatsen en antwoordde half verbaasd: “Waarom denkt u? Ik vind dit een mooi huis. Ik woon

mijn leven lang al in dit dorp en ik heb de restauratie een beetje gevolgd. Daarom.”

Deze keer kon er geen lachje vanaf. De argwanende blik die hij haar toewierp bleef haar nog dagenlang bij. Hij draaide zich om en bromde: “Laat ik je hier niet meer zien. Foto’s maken doe je maar van de weg af.”

En weg was hij.

“Carina, meneer Smeets wil je spreken. In zijn kamer.”

Met een bezwaard hart hing ze haar jas aan de kapstok. De klok wees vijf over negen aan.

“Ah, Carina Berkhout. Je weet hoe laat het is?”

Ze knikte stom en voelde hoe er een knoop in haar maag draaide. Het afkeurende gezicht van Smeets sprak boekdelen.

“Je weet dat je al een aantal keren gewaarschuwd bent voor te laat komen. Het spijt me zeer, maar op mensen zoals jij kan dit bedrijf kennelijk niet rekenen. Je zit nog in je proeftijd en ik denk dat dit het juiste moment is om je verdere illusies te besparen. Wat mij betreft, kun je gaan.”

Er spookten duizenden excuses door haar hoofd, die allemaal op één gedachte neerkwamen: ik kan het toch ook niet helpen dat die bus maar twee keer per uur rijdt! De woorden bleven echter in haar keel steken. Het zou niets uitmaken, het was haar duidelijk dat Smeets haar liever kwijt dan rijk was. Zonder te reageren op zijn betoog draaide ze zich om. Ze sloot de deur achter zich, trok haar jas weer aan en begon weg te lopen. Ze voelde de haar nastarende ogen van het personeel van Pross in haar rug prikken, maar niemand maakte aanstalten haar iets te zeggen. Het kon hen zeker niets schelen, dacht ze somber. Verblind door tranen deed ze de buitendeur open en eenmaal buiten vermengden haar tranen zich met de regen.

Het had geen zin om in het natte bushokje te gaan zitten wachten op de bus terug naar huis en zin om naar het CWI te gaan had ze ook niet. Neerslachtig toog ze naar het centrum van de stad, op zoek naar een café waar ze zich zou kunnen warmen aan een bakje troost. He-laas was alles gesloten, iets wat te verwachten was op maandagmor-

gen. Verloren, koud en nat slenterde ze langs de wegen tot ze opnieuw bij een bushokje stond, waar ze wachtte op de bus die haar in elk geval een poosje warmte zou beloven.

Thuis wachtte stilte haar op, maar daar was ze nu wel aan gewend. Ze verkleedde zich, zette koffie en plofte even later treurig in haar lievelingsfauteuil neer. Met haar koude handen omklemde ze de warme mok. Daar zat ze dus weer: dertig jaar, werkloos, alleenstaand. Eenzaam... Wie had dit ooit gedacht? Zij zeker niet. Het gezicht van Ernest doemde voor haar geestesoog op. Hij lachte haar uit en spotte: 'Sukkeltje, je bent ook zo ongelooflijk serieus'. Dat was in elk geval waar. Na de middelbare school had ze in een winkel gewerkt. In die tijd had ze Ernest ontmoet, een flierefluiter die werkelijk niets serieus nam. Tijdens hun relatie had hij haar volkomen overschaduwd, maar zij had dromen gehad, toekomstdromen. Zijn luchtigheid en opgeruimde karakter waren in haar ogen prima punten voor een vaderrol. Na vijf jaar samen te hebben gewoond, sprak ze haar dromen uit. Ze wilde trouwen, twee kinderen, een rijtjeshuis met een tuin, met andere woorden: een modaal leventje. Ze wilde wel blijven werken, maar geen hele dagen meer. Hij had zwijgend naar haar geluisterd en nadat ze uitgesproken was, had hij in één klap haar dromen aan diggelen geslagen. Hij wilde geen kinderen, niet trouwen. Ze hadden het toch goed zo? Zij had eindelijk haar opleiding tot secretaresse afgerond en had nog maar een jaar als zodanig gewerkt. Hij wilde vakanties, uitgaan, vrijheid. Na dat gesprek werd hun relatie nooit meer als daarvoor. Ze begon te tobben en hoopte vurig dat hij zou veranderen. Maar als klap op de vuurpijl verbrak hij na bijna zes jaar samenwonen definitief hun relatie. Hij had een nieuwe vriendin ontmoet, een vrouw van wie het karakter hem meer lag. Zij kon in de flat blijven wonen, hij zou bij zijn nieuwe vlam intrekken. Vanaf dat moment ging het bergafwaarts met haar. Het bedrijfje waar ze bijna twee jaar met veel plezier gewerkt had, ging failliet en zo begon het naarstige zoeken naar een nieuwe baan. Dat wilde echter allesbehalve vlotten. In de nabije omgeving was niets te vinden en zelfs terugkeren naar het werken in een winkel zat er niet in. Ze ontdekte dat ze voor veel banen 'te oud' was, voor an-

dere banen had ze niet genoeg ervaring en 'last but not least' was de verbinding tussen haar woonplaats en de stad knudde. Voor verhuizen had ze geen geld, anders had ze dat op dat moment zeker overwogen. Niet dat ze verhuizen zo'n leuk idee vond, want ze hield van haar rustige dorp, maar hele dagen alleen thuis zitten was wel het laatste waar ze zin in had. Veel vrienden had ze in de afgelopen jaren niet overgehouden. Achteraf had ze ontdekt dat Ernest niet gemakkelijk van andere vrouwen af had kunnen blijven. Hij had dit goed verborgen weten te houden, maar een paar van haar vriendinnen schenen er alles van te weten en dat had hun vriendschap natuurlijk geen goed gedaan. De enige personen met wie ze goed contact had gehouden, buiten haar ouders, waren haar drie jaar jongere zus Marleen en haar vriendin Ilse, met wie ze al bevriend was sinds haar middelbareschooltijd. Marleen had alles waar zij ook op gehoopt had: een leuke man, een zoontje van vier en een dochtertje van anderhalf. Ze werkte een paar halve dagen als alfahulp, de kinderen waren dan bij hun opa en oma van vaders kant. Misschien als zij wat meer het karakter van Marleen gehad had.

Nog maar een kop koffie. Ilse was een gekke meid. Ze was al eens een jaar naar Australië geweest, samen met een andere vriendin. Met het grootste gemak van de wereld vond zij een baan, veranderde daar binnen no-time van en veranderde direct ook van carrière-richting. Ze had secretaressewerk gedaan en was managementassistente geweest. Daarna had ze zich op de huizenmarkt gestort als adviseuse en nu werkte ze als vertegenwoordigster voor een parfum- en cosmeticabedrijf. Sinds een jaar of twee had ze een min of meer vaste vriend, met wie ze overigens niet samenwoonde. Daar waren ze beiden nog niet aan toe, beweerde ze. Haar kennende, zou het nog wel even kunnen duren voor het zover kwam, als het al zover kwam. Ilse's lijfspreuk was: doe waar je zin in hebt en laat je daar door niemand vanaf houden. Tegenover haar topperigheid stond haar vriendins hartelijkheid. Ze leek wel een beetje op Ernest, maar zij was goudeerlijk en zei altijd zonder omhalen waar het op stond. Een bezoekje aan Ilse zou haar misschien een beetje opbeuren, ze zou haar straks wel eens bellen.

Die middag zat ze op koffievisite bij haar ouders. Die schudden meewarig hun hoofd op het bericht van haar ontslag.

“Waarom vraag je Marleen niet of je een keer op de kinderen mag passen”, informeerde haar moeder voorzichtig. “Dan hebben haar schoonouders ook eens een paar dagen voor zichzelf.”

Dat was niet eens zo'n slecht idee. Carina had dit natuurlijk al meer gedaan in de tijden dat ze werkloos was. Ze kon goed met de kinderen van haar zusje opschieten.

“Dat zal ik doen. Hebben jullie de zaterdagkrant nog? Misschien staat er wel iets voor me in.”

Ze nam de krant mee naar huis en bladerde deze op haar gemak door. Alle leuke baantjes waren echter zoals gewoonlijk in Rotterdam en omgeving te vinden. Moedeloos las ze ook de kleine advertenties door, bijna allemaal vacatures van uitzendbureaus en net als de grotere advertenties moest je ook voor deze banen in de buurt van de stad wonen, of een rijbewijs en auto hebben. Toen viel haar oog op de op één na laatste oproep.

Ongeb. dir.secr. gevr. voor werk, ontsp. en meer; voor veeleisende mangr. Reizen moet geen probl. zijn. Zonder erv. onnodig te soll. Reageren per brief of e-mail o.v.v. 6593.

Carina voelde verontwaardiging. De inhoud van deze tekst was eigenlijk te gek voor woorden. Toch gleed haar blik na het lezen en afkeuren van de rest van de vacatures automatisch terug naar die onbeduidende regeltjes. Haar eigen reactie maakte haar aan het schrikken. Was ze werkelijk zo wanhopig dat ze naar zulke advertenties keek? Ze vond het al raar genoeg dat iets dergelijks tussen de gewone vacatures stond. Ze vouwde de krant resoluut dicht, legde hem op de stapel oud papier en begon voorbereidingen voor het avondeten te treffen.

Toch liet het haar niet los. De hele week spitte ze de kranten na, speurde het internet af en bekeek de vacatures bij het CWI, maar

toen uiteindelijk de laatste zaterdagkrant ook geen soelaas bood, doemde de kleine advertentie weer levendig voor haar geest op. Ze spitte de stapel oud papier door, vond de bewuste krant en even later ook de advertentie. Ze staaarde lang naar de opmerking: 'zonder ervaring onnodig te solliciteren'. Zou dat betekenen dat het inderdaad niet alleen maar een snollenbaantje was? Want als je alle poes-pas weglief, was dat immers wat hier gevraagd werd. Iemand om de stille uurtjes ver van huis mee op te vullen, de avonden, nachten. Toch werd er niet om een foto gevraagd. Ondanks dat ondeugende eerste regeltje prikkelde de advertentie ongewild haar nieuwsgierigheid. Carina sloot haar ogen, speurde haar binnenste af en kwam tot de conclusie dat ze inderdaad zo wanhopig was. Ze zette haar pc aan, dacht een tijdje diep na en begon te tikken.

Geachte heer,

Hoewel uw advertentie helaas niets over uw bedrijf of de te verrichten werkzaamheden vermeldt, solliciteer ik hiermee naar de vacature van directiesecretaresse.

Laat ik mij aan u voorstellen. Ik ben een jonge vrouw die sinds een aantal jaren secretariael werk verricht. Het bedrijf waar ik het langst bij gewerkt heb, ging twee jaar geleden failliet. Sindsdien is het me niet gelukt opnieuw een vaste baan te vinden. Het werken voor uitzendbureaus brengt voor mij hetzelfde probleem mee als het vinden van een vaste baan: ik heb geen rijbewijs, ben dus aangewezen op het openbaar vervoer en ik woon nogal ver van de stad af. De bus rijdt slechts één keer in het uur, iets wat me al meerdere keren in de problemen gebracht heeft. Ik hoop dat u begrijpt dat ik ondertussen wanhopig ben: ik moet werk hebben! Ik neem aan dat het reizen waarover u spreekt in uw advertentie geen betrekking heeft op het openbaar vervoer in deze regio, vandaar deze sollicitatie.

In mijn cv kunt u lezen wat ik tot nu toe allemaal gedaan heb. Misschien geen blinkende cv, maar ik ben in elk geval genegen elk

secretarieel werk te doen wat van me gevraagd wordt, mits ik op een correcte behandeling kan rekenen. Mocht u mij voor een gesprek willen uitnodigen, dan sta ik hier graag voor open.

Ze grijsde: een gesprek, ha! Dat zou vast niet gebeuren. Vreemd genoeg voelde ze zich toch voldaan na het schrijven van de brief. Het was alsof er een last van haar schouders gevallen was. Het was haar eerste sollicitatiebrief sinds haar ontslag en een malle nog wel, eigenlijk niets voor haar. Ilse zou er hartelijk om kunnen lachen.

Het duurde nog dagen voor ze Ilse zag en toen ze bij haar op bezoek ging, was de brief allang weer uit haar gedachten verdwenen. Zoals ze gehoopt had, beurde Ilse haar op met haar bijzondere verhalen die ze zoals altijd omkleedde met drukke gebaren en gekke bekken. Carina had in tijden niet zo gelachen. De komende week zou ze een dag op Marleens kinderen passen, ze zouden bij haar thuis komen. Marleen zou na haar werk bij haar eten, dus plande ze een pannenkoekenmaaltijd, dat sloeg altijd in bij kinderen.

Die bewuste ochtend vloog voorbij, ze was helemaal in haar element. Nancy van anderhalf zat in haar woordjesperiode. Op de koddigste manieren duidde ze van alles aan, praatte half in het koeterwaals, overstemd door Vincent, die haar als een ware schoolmeester constant verbeterde. Hij stond er overigens op te helpen met het bakken van de pannenkoeken. Met zijn tong uit zijn mond roerde hij in het beslag, morste daarbij een hele scheut over de rand van de beslagkom en kwakte een soeplepel vol van dat goedje in de pan. In plaats van een pannenkoek, vormde dat een soort spetterster. Een uurtje later belde Marleen aan. De keuken zag er inmiddels uit alsof er een koksoorlog gewoed had. Zowel Carina als Vincent kon zo de pan in om nog een laatste pannenkoek van te bakken. De hele ochtend dacht ze geen moment aan haar werkloosheid. Ze lachte, praatte en luisterde naar het gebrabbel van Nancy en de woordenstroom van Vincent. Marleen zag er gelukkig uit en alhoewel buiten een druilerige regen hen eraan herinnerde dat het herfst was, scheen binnen de zon.

Om half drie ging het hele gezelschap weer naar huis. Nancy had al haar energie verbruikt en lag half in dromenland in de wandelwagen. Na een zoen, een groet en een uitbundige zwaai, verdween het drietal de hoek om. Carina rilde in haar blouse, ze leegde haar postbus en wandelde de trap op, onderwijl de post van de rommel scheidend. Rekeningen, reclame, een brief. Een brief? De bedrijfsnaam op de enveloppe kwam haar allesbehalve bekend voor. Binnen ritste ze de enveloppe open en liet haar ogen over de inhoud dwalen. Al na de eerste regels voelde ze het bloed uit haar wangen wegtrekken.

Geachte mevrouw Berkhout,

Hiermee bevestig ik de goede ontvangst van uw sollicitatiebrief. De inhoud sprak mij ten zeerste aan.

Ik ben daarom verheugd u te kunnen mededelen dat ik u op donderdag 10 november 2006 om 10.30 uur hier op kantoor verwacht voor een kennismakingsgesprek.

Ik verzoek u uw diploma's en dergelijke mee te nemen en hoop u op genoemde datum te mogen ontmoeten.

Hoogachtend,
Meuse International

Frank Helden
export & sales manager

Verbluft plofte Carina in haar fauteuil neer. Haar blik gleed nogmaals langs de regels. Het was een nietsverhullend briefje, alsof het om een gewone baan ging. Dat was echter niet het geval! Ze las er nogmaals de advertentie op na en kon niet tot een andere conclusie komen. Wat nu? Moest ze gaan? En wat zou ze dan moeten zeggen, 'ja meneer, als u erom vraagt ga ik ook met u naar bed'? Wie weet was het wel een griezel van een vent, zo'n handtastelijke, zweterige

klootzak die elk briefje zelf zou willen dicteren. Ze leek wel gek! Ze kon niet beslissen: nog drie dagen, dan was het al zover. Ze pakte haar mobiel en koos Ilses nummer uit het telefoonboek. Nadat deze drie keer was overgegaan, hoorde ze de lacherige opname van haar voicemail.

“Hi, who ever you are. Ik kan even niet antwoorden, zoals je natuurlijk begrijpt. Als je even je naam zegt, bel ik je terug. Maar je kunt ook een boodschap inspreken. Piep. Hahaha!”

“Ilse?” sprak Carina dringend in de hoorn. “Ben je thuis vanavond? Ik móét je spreken! Bel of sms me alsjeblieft!”

Ilse droeg een satijnen kimono, ze had haar voeten onder zich gevouwen en las zonder iets te zeggen de brief door.

“Te gek toch”, straalde ze nadat ze het briefje had gelezen. “Je wil toch werk hebben?”

Carina overhandigde de kopie van haar sollicitatiebrief, waar ze de uitgenipte vacature aan vastgeniet had, en zei met een benepen stemmetje: “Moet je de advertentie eens lezen.”

Ilse las, verschoot van kleur en barstte prompt in lachen uit. “Maar Carina toch... Dat had ik nooit achter jou gezocht!”

“Ik ook niet”, mompelde Carina blozend.

Ze wachtte tot Ilse uitgelachen was en keek haar verloren aan.

“Wat moet ik doen?”

“Tja... Waarom heb je er eigenlijk op geschreven?” vroeg Ilse niet geheel zonder verbazing in haar stem. “Heb je er niet bij stilgestaan dat je wel eens uitgenodigd zou kunnen worden voor een gesprek?”

Zo goed en zo kwaad als het ging probeerde Carina zich haar gevoelens van het betreffende moment voor de geest te halen. Inderdaad had ze nooit serieus rekening gehouden met een eventuele uitnodiging.

Ilse gniffelde, er glinsterden pretlichtjes in haar ogen.

“Wie A zegt moet ook B zeggen”, vond ze.

“Ja, dat is mooi gezegd hoor”, viel Carina uit. “Wie weet tegenover wat voor perverseling ik kom te staan. Misschien is het wel een oude

vent met een bierbuik, of zo'n figuur die constant aan me wil zitten! Nee, ik geloof niet dat ik het moet doen. Denk je ook niet?"

Toch kon ze niet verbergen dat een deel van haar vreselijk nieuwsgierig was.

"Wat ik denk is niet belangrijk, wat jij denkt des te meer", zei Ilse en ze voegde er grinnikend aan toe: "Ik hoor je twijfelen."

Carina bloosde opnieuw en zei: "Ja, weet je... Er werd wel ervaring gevraagd en geen foto. Dat was voor mij de doorslag om die brief te schrijven. Ik had het gevoel dat het echt om werk ging en dat dat 'andere' bijzaak was. En dan dit antwoord: het ziet er zo keurig uit, net alsof het om een gewone sollicitatie gaat."

"Ik ga je geen raad geven, Carina, daar waag ik me niet aan", sprak Ilse uiteindelijk gedecideerd. "Wat ik wel kan zeggen is dit: ik zou werkelijk heel nieuwsgierig zijn en alleen al daarom gaan. Bovendien ben ik iemand die van een uitdaging houdt, wie weet is het wel een spetter van een vent en reis je binnenkort de halve wereld met hem rond!"

Helaas zorgde Ilse's vurige betoog en de lacherige fantasieën die ze erna met elkaar deelden, niet voor een verandering in Carina's belevingswereld. Ze was innerlijk hopeloos verdeeld. De dagen kropen voorbij en 'D-day' naderde met onheilspellende zekerheid. Bloednervuus stapte ze op donderdagochtend al om zeven uur uit bed. Door de zenuwen kon ze geen hap eten door haar keel krijgen, zelfs de thee smaakte haar niet. Zou ze het doen? Zou ze het niet doen? Er leek nooit een antwoord te komen op die twee vragen, na de ene volgde onverbiddelijk de andere. Als in een droom begon ze uiteindelijk toch kleren uit te zoeken. Ze koos een donkerbruine lange broek en een crèmekleurige, effen trui. Een eenvoudige combinatie, maar het laatste wat ze wilde was opvallen door haar uiterlijk. Ze maakte zich heel licht op, bang om er op wat voor manier dan ook uitdagend uit te zien.

Het gebouw van Meuse International was imposant, de bedrijfsnaam prijkte in fiere neonletters boven het voorportaal. Dit was in elk geval geen louche bedrijfe, bedacht Carina verwonderd. Eenmaal bin-

nen verstopte ze haar gebrek aan zelfvertrouwen achter een vriendelijk glimlachend masker. Ze kondigde zich aan bij de receptie, waar een niet onaardig uitziende brunette haar welkom heette.

“Mevrouw Luthers verwacht u al. Ik zal even iemand roepen om u de weg te wijzen.”

Een andere jongedame escorteerde haar door het kantoorgebouw. De inrichting was Amerikaans, er waren geen muren tussen de verschillende afdelingen, alleen anderhalve meter hoge, doorzichtige tussenwanden. Er heerste een open, vriendelijke sfeer. Carina zag mensen met elkaar lachen en praten tijdens het werk. Achter de Amerikaanse ruimte lag een gang waar een aantal afgesloten kamers te vinden was. Ergens stond een deur open, waardoor ze een steelse blik kon werpen op de luxueuze inrichting van een kantoor dat vast en zeker aan een directeur behoorde.

Het meisje dat met haar meeliep deed een deur open en vroeg: “Wilt u misschien koffie, of thee?”

“Koffie graag.”

Haar zenuwen eisten al haar energie op om kalm te kunnen blijven. Achter de deur wachtte een blonde vrouw, van wie het gezicht meer nervositeit uitdrukte dan dat van haar.

“Goedemorgen”, groette de vrouw. “Ik ben Janice Luthers, hoofd personeelszaken.”

“Carina Berkhout.”

Ze schudde Janice Luthers’ koude hand. Het was haar meteen duidelijk dat zij niet op haar gemak was en haar hart zonk haar in de schoenen. Die vrouw zou wel denken!

“Gaat u zitten. Ja, sorry als ik wat onhandig overkom”, excuseerde Janice Luthers zich, “maar dit is allemaal zo snel gegaan. Ik moet eerlijk bekennen dat ik tot vanmorgen van niets wist! De persoon die een secretaresse zoekt heeft dit helemaal op eigen houtje gedaan. Hij kan nogal eens... onbehouden zijn. Nee, dat is niet het juiste woord”, verbeterde ze zichzelf. Ze trok een denkrimpel in haar voorhoofd, dacht een paar seconden na en sprak toen voorzichtig: “Weet u, hij zit in een functie waarin hij zich nogal wat kan permitteren. Ons bedrijf is erg trots op zijn werk. Hij is voor ons van onschatbare waarde

en daarom zullen we hem dan ook geen strobreed in de weg leggen. Hij heeft overigens op dit moment een afspraak, maar hij heeft beloofd hier om elf uur te zijn.”

Tijdens haar laatste woorden kwam de jongedame terug met een blad waar kopjes en een kan koffie op stonden. Janice Luthers knikte afwezig naar het meisje, dat verdween zodra ze het blad had neergezet en voor hen beide een kopje koffie had ingeschonken. Carina voelde zich al iets minder ongemakkelijk. Het begon erop te lijken dat deze vrouw niet helemaal op de hoogte was.

“Vanmorgen kreeg ik drie brieven voor mijn neus”, ging Janice Luthers verder. “Een van deze brieven was van jou.”

Ze bladerde door het stapeltje paperassen voor haar neus, liet haar blik langs de regels gaan en keek vervolgens met een vriendelijke glimlach op.

“Klinkt wanhopig. Je wilt erg graag aan de slag, begrijp ik?”

“Nogal ja”, antwoordde Carina uit de grond van haar hart. “Ik ben alleenstaand en als ik nog lang alleen thuis moet zitten, begeven mijn zenuwen het!”

Ze deed haar best te lachen om haar eigen woorden. Die vrouw moest eens weten hoe waar ze waren.

“Ik kan daar wel een beetje inkomen, ik ben ook lang alleen geweest”, beaamde Janice Luthers. “Ik moet er niet aan denken dat ik die tijd zonder mijn baan had moeten doorbrengen! Eens even kijken. Je bent pas laat voor secretaresse gaan leren. Werkte je toen al? Ik zie in je cv alleen relevante werkervaring staan.”

Carina schoof een beetje heen en weer op haar stoel en antwoordde naar waarheid.

“Ik heb eerst in een winkel gewerkt, achter de kassa. Mijn ouders vonden eigenlijk dat ik na school direct aan de slag moest gaan en toen ik zelf wat geld verdiende ben ik een schriftelijke cursus gaan volgen.”

Ze wist dat de ervaring die ze in de winkel had opgedaan door de ene werkgever als positief en door de andere als negatief gezien werd. Sommigen waren de mening toegedaan dat een secretaresse,

en zeker een directiesecretaresse, een 'kantoormens' in hart en nieren moest zijn.

Janice Luthers scheen er niet veel waarde aan te hechten, want ze vroeg: "Mag ik je cijferlijst misschien even zien? Daar zal niet vaak om gevraagd worden bij sollicitatiegesprekken, maar als het om zelfstudie gaat vind ik het belangrijk om te weten hoe goed je jezelf tot leren hebt kunnen dwingen."

Gelukkig hoefde ze zich niet te schamen voor haar cijferlijst. Ze had deze bij haar diploma zitten en overhandigde Janice het papertje. Die keek ernaar en knikte goedkeurend.

"Mooi hoor, vooral je talen. In deze baan is het heel belangrijk dat je die goed beheerst, zowel mondeling als schriftelijk. Ik zie dat je al een paar keer op kantoor hebt gewerkt?"

"Eerst via uitzendbureaus, daarna vond ik een vaste baan. Heel leuk werk, echt aardige collega's en zo, maar dat bedrijf ging helaas failliet", antwoordde Carina spijtig. "Daarna weer via de uitzendbureaus. Het laatste bedrijf was weliswaar voor een vaste baan, maar omdat de verbinding tussen mijn woonplaats en de stad niet zo denderend is, kwam ik wel eens een paar minuten te laat. Dat haalde ik 's avonds of tussen de middag wel in, maar de baas hield daar niet van. Sorry dat ik het zo zeg, maar ik vond hem een echte muggenzifter."

Janice lachte, haar nervositeit was geweken. Carina voelde haar sympathie voor deze vrouw groeien en het volgende wat zij te zeggen had, deed haar verlangen naar een baan bij een bedrijf als dit eveneens toenemen.

"Voor zulke dingen hoef je bij ons niet bang te zijn, wij kennen flexibele werktijden. Als je te laat komt, dan haal je die tijd later weer in. Het werk dat jij eventueel zult gaan doen, zal zich echter voor een groot deel in het buitenland afspelen. Hoe denk je over reizen? En dan bedoel ik niet vakantie-reizen, want je zult heel wat plaatsen over de wereld te zien krijgen, maar aan 'sightseeing' zal je weinig tijd kunnen besteden."

Het kostte Carina moeite om zichzelf in het voorgestelde plaatje te zien, maar het klonk desalniettemin aanlokkelijk.

“Ik moet heel eerlijk zijn: ik heb nog nooit gevlogen en ik ben nog niet verder van huis geweest dan een paar keer naar Duitsland en Luxemburg. Maar het lijkt me een hele uitdaging.”

Het gesprek verliep ongedwongen tot Janices volgende vraag haar weer wakker schudde.

“Ja, en je hebt geen gezin dat op je wacht. Een vriend misschien?”

Was ze bijna vergeten waarom ze daar zat. Carina voelde hoe er een blos op haar wangen verscheen toen ze stroef antwoordde: “Nee, niet meer.”

“Sorry”, sprak Janice oprecht. “Tja, dan is het even wachten op Frank Helden. Ik wil je niet verontrusten, maar voordat hij komt, wil ik toch even een paar dingen over hem vertellen.” Janices stem klonk geheimzinnig, een beetje dreigend zelfs. Carina kreeg het onheilspellende gevoel dat Janice bang was voor deze persoon en haar voorzichtig uitgesproken toevoeging sterkte dit nog eens. “Frank Helden is nogal... eigenzinnig. Hij is export en sales manager, hij onderhoudt alle binnen- en buitenlandse contacten. Door zijn inzet is Meuse groot geworden en dat weet hij maar al te goed. Hij kan heel veel voor elkaar krijgen, er is niemand die hem iets durft te weigeren. Het bedrijf doet er alles aan hem vast te houden. Soms kan hij echter...”

De deur zwaaide open. Het leek alsof er een wervelwind de kamer binnenwaaide en een joviale stem baste door de ruimte.

“Janice! En dat is?”

Net als Janice stond Carina op om naar de binnenkomer te kijken. De man zweeg zodra hij haar zag. Zijn donkere ogen toonden deze keer geen argwaan, pretlichtjes begonnen te glanzen. De lippen van de eigenaar van het gerestaureerde huis krulden zich in een geamuseerde grijns.

“Nee maar, jij bent het.”

Carina voelde een golf van misselijkheid over zich heen slaan, er lag een knoop in haar maag en haar gezicht zag nu vast en zeker net zo bleek als de tafel.

“Jullie kennen elkaar?”

Janice keek verwonderd van haar naar Frank Helden en laatstgenoemde antwoordde achteloos: “Kennen is iets teveel gezegd, maar

een vrouw die bij de eerste ontmoeting al voor me gaat liggen, vergeet ik niet gauw.”

Zijn opmerking klonk als een geweerschot in Carina's oren. Van lijkbleek werd ze vuurrood en terwijl na een paar seconden van geschrokken stilte Janice verontschuldigend tegen haar begon te praten, greep zij woedend haar tas. Ze wilde hier zo snel mogelijk weg, maar werd tegengehouden door een krachtige hand op haar arm.

“Dat was niet aardig van me”, hoorde ze Frank Helden op dringende toon zeggen, “maar je weet wat ik bedoel, nietwaar? Ik heb je twee weken geleden in mijn tuin ontmoet. Je wilde een foto van mijn huis maken. Heel onschuldig; je houdt van oude gebouwen, zei je, nadat ik je had laten schrikken waardoor je languit op de grond was gevallen.”

Hij liet haar arm los en keek naar Janice, maakte een verontschuldigend gebaar met zijn handen terwijl hij jongensachtig grijnsde. Daarna draaide hij zich terug naar haar.

“Ik neem aan dat Janice je van alles verteld heeft?”

Hij walste over het voorval heen alsof het niets was. Carina zakte verbouwereerd terug op haar stoel en knikte zwijgend.

“Mooi”, grijnsde hij, “dan weet ik zeker dat ik er niet veel meer aan hoeft toe te voegen. Als je hier in dienst komt, zullen we nauw moeten samenwerken, dit is geen kantoorbaantje met vaste werkuren. Het zal soms voorkomen dat je om elf uur 's avonds nog bezig bent met het uitwerken van bezoekrapporten, ergens ver weg op een hotelkamer. Staat dat je tegen?”

“Nee”, antwoordde Carina rustiger dan ze was, “want er staat immers heel wat tegenover. Zoals een goed salaris en uitstekende arbeidsvoorwaarden.”

Haar scherpe antwoord maakte hem aan het lachen.

“Daar heb je helemaal gelijk in. Goed, handel jij het verder af, Janice? Ik moet over een uur in Amsterdam zijn.”

En weg was hij.

“Dat bedoel ik nou”, sprak Janice met een ongelukkig gezicht.

“Je houdt het niet voor mogelijk”, briepte Carina. “De arrogantie, dat irritante grijnsje, die, die...”

“Dus je vond hem wel leuk?” vroeg Ilse stralend.

Vol ongeloof staarde ze haar vriendin aan.

“Leuk? Die... die kwast! Die...”

“Leuk dus”, stelde Ilse tevreden vast. Ze ging er eens goed voor zitten en vroeg: “Vertel eens: hoe ziet hij eruit, heeft hij het nog over de andere kant van je werk gehad?”

As een getergde wolf liep Carina door haar kamer, op zoek naar een fictieve uitweg. Een beetje gekalmeerd ging ze bij het raam zitten en toverde een nadenkende blik in haar ogen terwijl ze probeerde hem voor zich te halen. Hij was van gemiddelde lengte, zijn huid had een natuurlijk gebruinte kleur. Zijn haar was donker, zo ook zijn ogen. Zijn uiterlijk deed vermoeden dat hij deels Aziatisch bloed door zijn aderen had stromen.

“Klinkt niet gek”, was Iلسes oordeel. “En zijn cv klinkt me ook niet gek in de oren. Iemand met een neus voor geld en een vinger in de pap, dat is niet mis.”

Op de een of andere manier lokte haar vriendins oordeel weer boosheid bij Carina uit. Ze sprong briesend overeind en hapte naar adem.

“Ja zeg, maar de arrogantie, de manier waarop hij...”

Ilse onderbrak haar met een ondeugend lachje.

“Ja-ja, leuk dus. Toch prettig dat hij zijn advertentie niet aan die juf van personeelszaken heeft laten lezen!”

De dag na het sollicitatiegesprek was bijna nog moeilijker om door te komen dan de dagen ervoor. Carina was ervan overtuigd dat ze uit de race lag en dat was maar goed ook. Samenwerken met die man kon nooit goed gaan, het kon niet anders dan dat ze met zo'n figuur om de haverklap in de clinch zou liggen. Bovendien had ze het gevoel dat hij er duidelijk op uit was iemand te vinden met heel wat meer in haar mars dan zij, zowel persoonlijk als in de werksfeer. Ze was blij dat ze zich zo onopvallend gekleed had!

Toen ze op de maandag na het sollicitatiegesprek de brief van Meuse in haar postbus vond, verwachtte ze eigenlijk niet anders dan dat erin zou staan dat de keuze op een ander gevallen was. Er stond echter iets heel anders in: Frank Helden nodigde haar uit voor een tweede gesprek en wel op dinsdagmorgen om negen uur. De moed zonk haar in de schoenen. Wat nu? Ilse, haar enige uitlaatklep in deze affaire, was er een paar dagen tussenuit en telefonisch moeilijk te bereiken. Ze stuurde haar een sms'je, maar verwachtte daar niet snel een reactie op. Bovendien woog dat niet op tegen een echt gesprek. Nog erger dan in de voorgaande week werd ze geplaagd door tweeslachtigheid. Wel gaan, niet gaan, wel gaan, niet gaan... Ze besloot uiteindelijk toch te gaan en die Frank Helden eens flink de waarheid te zeggen. Dat zijn manier van met mensen omgaan onacceptabel was, dat hij die arrogante grijns van zijn mond moest wassen, dat hij...

“Meneer Helden verwacht u in zijn kantoor”, sprak de receptioniste aan de balie van Meuse International.

Hetzelfde meisje als de vorige keer liep met haar het gebouw door naar de gang met de deuren. Achter één zo'n deur bevond zich de kamer van Frank Helden. Carina praatte zich nerveus moed in, het was nu of nooit. Alles leek zo mooi en aardig geregeld, maar zij zou daar niet intrappen. Ze zou hem wel eens een lesje leren.

“Ah, Carina Berkhout”, begroette hij joviaal.

Het meisje dat met haar meegelopen was giechelde terwijl ze wegliep. Achter haar viel de deur dicht. Frank Helden stak haar een hand toe, die Carina aarzelend schudde.

“Ik weet niet of...”

“Ben je nog steeds boos”, onderbrak hij haar terwijl hij ging zitten.

“Nou, ja. Ik”, begon ze te zeggen. Ze zocht naarstig naar de juiste woorden en hakkelde: “Dat wil zeggen, ik...”

Stommerd, schold ze in zichzelf toen de woorden in haar keel bleven steken. Zeg het dan, zeg wat je van hem denkt! Ze kleurde als een boei. Frank wees uitnodigend naar de stoel die voor haar klaar-

stond. Zijn ogen namen haar onderzoekend op en al die tijd flikkerden ze alsof er vuur achter brandde.

“Ik had niet het gevoel dat je om woorden verlegen zat de vorige keer”, vond hij. “Janice was ook heel positief over je.”

“Ik vond u ronduit onbeschoft.” Het hoge woord was eruit.

“Je.”

Ze keek hem niet begrijpend aan.

“Je?”

“We noemen elkaar bij de voornaam”, deelde hij mee. “Ik heet Frank en jij Carina, oké?”

Hij zat er volkomen ontspannen bij, alsof dit alles de gewoonste zaak van de wereld was.

“Als ik hier kom werken natuurlijk”, reageerde zij een tikje huttain.

“Als?” vroeg hij haar en voegde er doodleuk aan toe: “Je bent bij dezen aangenomen.”

Daarna bleef het even stil. Het had zijn tijd nodig om werkelijk tot Carina door te dringen. Het flikkeren van Franks ogen was nu het gevolg van een vriendelijke lach, hij zag er niet meer uit als een over het paard getilde yuppie, maar als een normaal mens.

“Maar in de brief stond”, begon ze tegen te sputteren.

Hij liet haar echter niet uitspreken.

“Ik had het vermoeden dat als ik geschreven had dat je was aangenomen, je niet was komen opdagen.”

Nu was het haar beurt om een grijns tevoorschijn te toveren. “Daar zou u wel eens gelijk in kunnen hebben”, gaf ze toe.

“Daar zou ‘je’ wel eens gelijk in kunnen hebben”, verbeterde Frank Helden haar.

Hij ging eens goed zitten, vouwde zijn handen achter zijn hoofd en begon te spreken.

“Luister. Dit bedrijf heeft heel wat te bieden en ik zorg ervoor dat ik vooraan sta met mijn handje op. Dat kan ik doen omdat ik op mijn beurt het bedrijf heel wat te bieden heb. Zonder mij zat Meuse nog steeds in een of ander klein pandje ver buiten het centrum. Ik ga zoveel mogelijk mijn eigen weg, maar alles wat ik doe draait om het

werk. Ik ben zelf op zoek gegaan naar een secretaresse, omdat ik weet dat personeelszaken stukken langzamer te werk gaat dan ik. Bovendien had Janice me vast en zeker opgezadeld met een van die typegeiten van kantoor en daar had ik dus geen zin in. Wat jij en ik weten over de inhoud van mijn advertentie blijft natuurlijk strikt onder ons, daar heeft niemand iets mee te maken.”

Zijn betoog klonk bijzonder arrogant. Carina's nekharen gingen ervan overeind staan en ze vroeg op poeslieve toon: “Mag ik misschien weten wat je precies bedoelde met die inhoud?”

Frank leunde achterover op zijn stoel. Geringschattend staarden zijn ogen in de hare.

“Wat denk jij?”

De daaropvolgende stilte was gevuld met koortsachtig nadenken. Wat moest ze hier nu op antwoorden? Gelukkig hoefde ze niet lang na te denken, want hij antwoordde voor haar.

“Stel je eens voor: je bent ver van huis, helemaal alleen. De zaken gaan goed en je hebt teveel geld op zak om op te maken. Wat doe je dan? Je kan een callgirl laten komen, die zijn er in allerlei rangen en standen, hele mooie, hele dure.” Hij liet zijn handen naar de leuning van zijn bureaustoel zakken, leunde een tikje voorover en zei: “Maar dat is niet wat je wilt op zo'n moment. Je wilt contact. Met iemand praten die je niet alleen maar naar de mond praat. Iemand die weet wat er in je omgaat, die weet wat er in jouw werelddeel gebeurt. Je wilt uitgaan met iemand die je bekend is, van wie je weet 'daar heb ik iets aan'. En ja, soms wil je meer dan alleen praten”, vond hij, terwijl hij weer ontspannen achteruit leunde tegen de rugleuning van zijn stoel, “maar daar heb jij geen problemen mee, want jij hebt op de advertentie gereageerd.”

En zo had hij het balletje moeiteloos naar haar teruggespeeld. De knoop in haar maag was terug, ze wist niet wat ze hiermee moest. Gelukkig hield Frank Helden graag de leiding in een gesprek, want zonder op haar reactie te wachten nam hij opnieuw het woord.

“Je hoeft er niet bang voor te zijn dat ik je aan de tekst van de advertentie zal houden. Het zou waanzin zijn als ik je als mijn persoon-

lijke bezit zou beschouwen. De situatie zal zichzelf wijzen. Het is sowieso mijn motto dat het werk op de allereerste plaats komt.”

Dat was een pak van haar hart, dacht Carina.

“Mooi”, eindigde Frank het gesprek, “dan zal ik je laten zien waar je komt te zitten als we hier zijn, ga je mee?”

Het duizelde haar. Ze had het gevoel totaal geen controle over de zaak te hebben en dat beviel haar eigenlijk niets.

“Ja maar”, sputterde ze tegen, “we hebben het niet eens over mijn loon gehad!”

Frank Helden kwam overeind, hij wimpelde haar opmerking simpel af.

“Dat komt wel goed, geloof me maar.”

“En vakantiedagen”, ging ze verder terwijl hij al naar de deur liep.

“Ga je nu mee of hoe zit het”, was zijn enige reactie.

Zuchtend stond ze op. Ze begreep dat ze op geen van haar vragen een antwoord zou krijgen. Het zou haar niets verbazen als dit was omdat hij geen flauw benul van dat soort zaken had. De flexibele werktijden, het vooruitzicht van reizen en puur het feit dat ze weer een baan had, haalden haar over om hem toch maar te volgen.

Ze kreeg niet de indruk dat het personeel op haar komst was voorbereid en had zelfs het gevoel dat sommige dames haar niet bepaald vriendelijk nakeken. Frank liet haar het hele bedrijf zien met het air van een geboren leidinggevende. Iedereen leek voor hem in het gelid te springen en de vrouwelijke collega's deden onverminderd hun best om goed uit de verf te komen.

Het bureau dat ze nu het hare mocht noemen, stond in een ruime kamer, voorzien van alle gemakken. Haar kantoor grensde aan dat van hem en bood uitzicht op het winkelcentrum en het park.

“In orde zo? Als je kantoorbenodigdheden nodig hebt, loop dan even naar de receptie”, sprak Frank. “Dat jonge ding met dat bruine haar heet Lisette, zij kan je overal aan helpen. Wat er niet is, kan zij voor je bestellen. Ik leg zo een aantal dossiers en brochures op je bureau neer. Lees ze goed door, je zult de informatie nodig hebben. Zondagavond vliegen we naar Hong Kong.”

De deur viel achter hem dicht. Carina zakte op haar bureaustoel neer. Haar handen trilden, haar voorhoofd was klam. Dit ging haar allemaal veel te snel, ze was aangenomen zonder ook maar een arbeidsovereenkomst te hebben getekend! Dit was toch al te gek. Wat een man, die Frank Helden! Hij ging er kennelijk vanuit dat de hele wereld om hem draaide. Zondagavond vliegen we naar Hong Kong, had hij gezegd, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. En op dat moment besepte ze ineens dat, als ze voor hem ging werken, het inderdaad de gewoonste zaak van de wereld zou zijn.